

Život je príkrátky, aby sme hrali na istotu.

POHL'ADOM K OBLOHE

REBECCA
YARROS

Ljndeni

Pohľadom k oblohe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Rebecca Yarros

Pohľadom k oblohe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

POHL'ADOM K OBLOHE

POHL'ADOM K OBLOHE

REBECCA YARROS

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Rebecca Yarros: *Eyes Turned Skyward*

Copyright © 2014 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Michaela Meňhartová, 2024

This edition is published by arrangement

with Alliance Rights Agency

c/o Entangled Publishing, LLC

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4183-5

ISBN e-knihy 978-80-566-4201-6 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4202-3 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4200-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Pre našu malú slečnu, možno Audrey-Grace –
lásky k tebe stojí za všetky riziká.*

Kapitola 1

PAISLEY

22. Vykašľať sa na povinnosti a vydať sa na pláž.

Dýchaj a pusti tú osušku. To ľudia na pláži robili, nie? Nosili plavky a neskrývali sa za obrovskými plážovými osuškami. *Zvládneš to.* Dokážem byť priebojná. Kedysi som taká bola, musím si len spomenúť, ako na to.

Nasala som vlhký floridský vzduch a pocítila v ústach soľ. Srdce mi poskočilo. Zovrela som päť, ktorou som si pridržala uterák.

„*Bála sa vyliezť zo skrinky. Bála sa, že ju niekto uvidí,*“ pospevovala si vedľa mňa Morgan, ktorej južanský prízvuk bol ešte výraznejší ako ten môj.

„Čuš, ty,“ zašepkala som. Hanbila som sa dosť aj bez toho, aby robila scény.

„Sľúbila si mi to, Paisley.“ Morgan potiahla moju osušku, ale držala som ju pevne.

Prehltla som v snahe udržať si obed v žalúdku. „Viem a urobím to. Len potrebujem chvíľu na prípravu.“

Jej prehnaný povzdych ma vôbec neupokojil. „Sú to len plavky.“

„Sú to bikiny, Morgan, ktoré rozhodne *nie* sú len plavky.“ Zaborila som prsty na nohách do bieleho piesku.

„Máš úžasné telo. Neviem, čo ťa na tom toľko trápí.“ Napravila si slnečné okuliare a stiahla si čierne vlasy dozadu. Jej osušku už dávno nahradilo neoblomné sebavedomie. Možno som pristúpila na bikiny, ale moje chalanské šortky a tankini zaviazané za krkom rozhodne zakryli oveľa viac ako Morganine trojuholníky. „Pozri, dnes máme jedinú šancu od všetkého ujsť, než začne škola. Bol to tvoj nápad.“

„Jasné.“ Hej, jeden jediný deň divočiny, voľnosti, keď nie som len Donovanová. Okrem toho bola pláž tým najľahšie splniteľným bodom z môjho zoznamu a už som mala len 231 dní.

„Paisley, tu je všetkým ukradnuté, kto si alebo čo máš na sebe. Nikto okrem teba od teba nič neočakáva, si proste jedna z mnohých vysokoškoláčok na pláži. Predstieraj, že nie si... veď vieš... ty.“ Zašibrinkuje na mňa rukou. „Pusti už tú osušku, lebo ma trafi.“

Predstieraj. Hej, to zvládnem. Hlboký nádych. Vyrovnám sa, akoby ma sledovala mama, a zhodím zo seba osušku, akoby sa nepozerala. Keby som s ňou tak mohla odhodiť aj svoje zábrany. Morgan prikývla a vybrali sme sa k skupinke ľudí zo školy.

„Čaute, všetci!“ skríkla Morgan a rozprestrela naše osušky na kraji skupinky. Mierne som sa usmiala a zamávala, potom som odmietla pivo, ktorého sa Morgan ujala. Vyzeralo to, že všetci už dlhšie popíjali. Rozvalila som sa na svojej osuške a zvážila, že sa do nej zabalím. Doma som nikdy nemala dovolené sa takto odhaliť. *Čo by si ľudia pomysleli?* predral sa mamin hlas cez slnečné lúče.

Prešla som si prstom po hrudnej kosti. Nie, tento kúsok kože bude odhalený, kým je ešte pekný, než sa dostane pod ruky chirurgov. Koniec koncov je fuk, ako moje telo vyzerá zvonka, keď zlyháva zvnútra.

„Spáliš si tú svoju bielu pokožku,“ pokarhala ma Morgan a podala mi fľašku opaľovacieho krému s faktorom 90. Zamyslela som sa, potom som si dala dole fialové hodinky, schovala ich a natrela som sa všade, kam som dočiahla. Nechcela som si ich zamastiť.

Dobre, klamala som. Proste som tie poondené hodinky nechcela nosiť.

„Vy blondínky sa vždy spálite rýchlejšie.“ Ozval sa za mnou hlboký hlas.

Otočila som hlavu a stiahla si slnečné okuliare. Vyzeral ako bežný vysokoškolák, nevšimla som si na ňom nič špeciálne alebo výrazné. Možno som otupela voči šarmu iných mužov, odkedy chodím s Willom, ale rozhodne som necítila tie návaly hormónov, o ktorých Morgan spievala.

Kurník. Čakal na odpoveď. *Nestrápní Morgan*. Prívetivo som sa usmiala. „Opaľovací krém nás zachráni.“

Opaľovací krém nás zachráni? Zabite ma.

Pozrel na mňa takým tým pohľadom, že „Fíha, ty si riadne strelená“, ale podarilo sa mu ho zamaskovať úsmevom. „Jasné. Môžem... uhm... ti teraz natrieť chrbát?“

„Bola by som radšej, keby si to neurobil,“ odpovedala som úsečnejšie, ako som chcela.

„Aha, dobre?“ hlesol a rýchlo ustúpil.

Morganin povzdych mi pripomenul, že mi socializácia nikdy veľmi nešla. „To, že ste s Willom v podstate zobratí, neznamená, že ti iný chlap nemôže natrieť chrbát.“

„Po roku chodenia ešte nie sme zobratí, ale aj tak nedovolím nejakému cudziemu chlapovi sa ma dotknúť.“

Rozotrela mi krém po chrbte a pozorne pokryla každý kúsok. „Ja viem, zlatko. Aké to je, byť s ním v tom istom meste?“

Chvíľu som nad tým premýšľala. „Je to fajn. Stále si zvykám na to, že ho vidím častejšie ako na pár dní každých pár mesiacov.“

„No, vzťah na diaľku vám celkom šiel.“ Ukázala prstom na môj Kindle. „Len nezabudni na skutočný svet, dobre?“ Vypleštila oči niekam za mňa na skupinku chalanov, ktorí si hádzali lietajúci tanier. „Napríklad na tamtoho sexoša!“

Nakukla som, nad kým slintala ako pes. „Vieš, muži sú viac ako len ich vzhľad. Musíš vedieť, čo...“

Pane Bože na nebičku, *zľutuj sa*.

Sánka mi padla na zem spolu s Kindlom. Nikdy som nevidela muža takého krásneho, takého mužného, takého... chutného. Rozhodne mal cez meter osemdesiat a s ľahkosťou sa hádzal za lietajúcim tanierom. Modré šortky mu viseli na bokoch a polovicu skvostne odhalenej hrude mu zdobili tetovania, ktoré sa tiahli cez jeho brucho a po jednej ruke. Floridské slnko ho hladilo po vytesaných brušných svaloch a pod vrstvou potu priam žiaril.

Blond vlasy mal ostrihané nakrátko, ale stále boli dosť dlhé na to, aby sa jemne vlnili a ohraničili jeho nádhernú tvár. Výrazný nos, ostré uhly lícnych kostí, silná brada a och, keď sa usmial, bolo mu vidno jamky v lícach. Patrila na pláž. Takmer som očakávala, že na ňom nájdem štítok s nápisom *Pán Kalifornia*. Aj podľa floridských štandardov vyzeral uvoľnene.

Rozbúchalo sa mi srdce, otvorila som ústa a priam ma svrbeli ruky z toho, ako veľmi som túžila sa ho dotknúť. Dofrasa, až ma prekvapilo, že sa mi nohy samy od seba neroztvorili. Akej

farby mal oči? Nerozoznala som to z tej diaľky a to ma zrejme zachránilo pred potupujúcim priznaním, že ma priťahoval niekto okrem môjho priateľa.

Nepamätám si, kedy som naposledy niekoho videla a jednoducho... po ňom túžila, v tejto chvíli sa to však rozhodne stalo.

Pán Kalifornia na nás zaostril, keď Morgan zapískala s prstami v ústach.

„Morgan!“ zasyčala som.

„Och, uvoľni sa, Lee. Pískala som, nestiahla som mu gate. Niežeby som bola proti.“

Líca mi zaliala červeň, nie však preto, že by som sa pri jej návrhu hanbila, ale pretože som si v tej chvíli predstavila, ako sama sťahujem tie plavky po jeho bokoch... *Nie!* Čo to so mnou je?

Will. Will. Will. Prinútila som sa myslieť na jeho tvár, krátke hnedé vlasy, nežné jantárové oči. Áno, Will. Nie tamten pozlátený plážový boh.

„Môžeš ho pozdraviť, Lee,“ navrhla Morgan. „Flirtovanie ešte nikomu neublížilo.“

„Nie, ďakujem.“ Po prvé, to by som Willovi neurobila. Po druhé, čo by som vôbec niekomu takému povedala? *Som Paisley. Mám dvadsať rokov a moje srdce je časovaná bomba. Chceš sa kamošiť?* Nemyslím si.

„Tam je Luke! Chceš si s nami skočiť na skútre?“ spýtala sa Morgan a zamávala nejakému týpkovi pri vode.

„Radšej nie. Vyvesili červenú vlajku.“ To znamená, že ten obrovský kotol smrti len čaká, aby ma celú pohltil.

„To je len varovanie, ešte nezatvorili pláž ani nič také.“

„Proste vodu nemusím.“

„Dobre, no, ja ťa dnes prinútim si namočiť nohy, ty mrzút!“ Opustila ma s úsmevom a mávnutím ruky.

Mrkla som na Pána Kaliforniu, ktorého obklopovali aspoň štyri baby v bikinách. Neprekvapovalo ma to. Takí chlapi priťahovali pozornosť. Akože, bola som s Willom šťastná, ale Pán Kalifornia priťahoval aj *moju* pozornosť.

Povzdychla som si. Kým mám možnosť naňho získať, určite si nebudem čítať. Vymenila som Kindle za žiarivo ružový sarong a vstala som, aby som si ho omotala okolo pásu.

Vydala som sa k mólu, ktoré sa tiahlo ponad krištáľovú modrozelenú vodu, a nepozerala som sa na hráčov s tanierom, ale pred seba. To by som nikdy nemohla, len tak si pobežovať na pláži pre radosť. Nemohla by som tak utekať, ani keby od toho závisel môj život. Vlastne môj život závisí od toho, že nebehám.

Drevené dosky móla ma oviali čerstvou vlnou tepla, než ju závan vetra odohnal. Uchvátená vlnivým rytmom mora som sa vydala objavovať, zatiaľ čo za mnou povieval sarong.

Keď som došla do stredu opusteného móla, oprela som sa o zábradlie a nechala vietor, aby sa mi pohrával s vlasmi, ktoré sa mi lepili o balzam na perách.

Niektó sa dotkol môjho holého pleca. Otočila som sa a odhrnula si vlasy z tváre. Stál tam jeden chalan z Morganinej skupinky. Bol masívny a dosť ma vydesil, keď sa očividne opito zapotácal a skoro ma zhodil. „Si Lee, že?“ zamrmľal so zahmleným pohľadom.

„Áno?“

„Morgan povedala, že ti máme namočiť nohy.“ Zohol sa a rovno ma zdvihol. Bože. Smrdel ako pivovar.

Celá som stuhla a odtisla sa. „Fakt by som to radšej nerobila. Chystám sa ísť čítať. Mohol by si ma, prosím, pustiť?“ Snažila som sa byť slušná, ale keď sa vybral na druhú stranu móla, začala som panikáriť.

„Hovorila, že povieš čokoľvek, aby si sa vyhla vode.“ Zasmial sa. Znel skôr spito ako južansky.

„Prosím, nie!“ zakričala som a začala doňho poriadne búšiť.

„Ale no tak, je to len trocha vody. Účes si môžeš upraviť, keď vylezieš.“ Naklonil hlavu cez kraj móla. Pri pohľade na hladinu šesť metrov pod nami som vypleštila oči. „Zdá sa to rýchlejšie, ako vracat' sa na pláž pešo, nie?“

„Nie!“ zakričala som a všetkých stopäťdesiatpäť centimetrov som vložila do snahy vymaniť sa z jeho betónových rúk. „Nie! Nie! Nie!“ Kopala som, vzpínala sa mu v náručí, ale ani sa nepohol. Srdce mi búšilo a stiahlo mi hrdlo.

Zasmial sa, akoby to bol nejaký vtíp. „Ó, dievčinka, keď budeme vo vode, bude sa ti to páčiť! Ideš prvá.“

Vyliezol na zábradlie a už som to musela povedať, toto trápne tajomstvo by ma teraz priviedlo do hrobu. „Prosím! Neviem plávať!“

Neprestal sa smiať, nepredvídateľne sa kolísal a nakláňal sa k vode.

„Nie, vážne neviem!“ Prestala som s ním bojovať, namiesto toho som sa pevne držala. Neprehodí ma. Nemôže. Takéto veci sa v skutočnosti nedejú.

Chytil ma za pás a odtiahol od seba. „A ideš!“ Zdalo sa, že je to preňho hračka, obral ma o poslednú smietku bezpečia a hodil ma do vzduchu.

Všetko zastalo. Srdce mi vo vzduchu prestalo tlčiť. Pád trval večnosť a skončil skôr, ako som stihla žmurknúť.

Celú dobu som kričala.

Studená voda ma pohltila a už ma nepustila. Pri náraze mi vyrazilo dych, zúfalo som sa držala toho mála, čo mi zostalo, a snažila som sa nepodľahnúť nutkaniu nadýchnuť sa. Klesa-

la som ku dnu ďaleko pod hladinou, ale bála som sa otvoriť oči. Nohami som jemne pristála na dne, od ktorého som sa odrazila celou silou a hrabala vodu. Zotrvačná sila ma dostala na hladinu, kde som zalapala po dychu a začala kričať o pomoc.

Ďalšia vlna umlčala moje výkriky a stiahla ma dole v smrteľnom objatí. Hádzalo ma do opačného smeru, ako som chcela ísť. Slaná voda ma štipala v nose. Zúrivo som kopala a snažila sa dostať na hladinu. Kde to bolo? Znovu som sa otočila. A znovu.

Žiadna hladina. Žiadny vzduch. Kde to som?

Srdce mi bilo ako splašené. Prirýchlo. Ak sa neutopím, budem mať infarkt. *Ale ešte mám 231 dní!*

Vlna ma vyplavila na hladinu, zúfalo som zaklonila hlavu a túžila po kyslíku. Drahocennú sekundu som si ťahala vlasy z úst, aby som sa dostala k sladkému kyslíku, a lapala som po dychu. Nestihla som ani vykriknúť, kým ma opäť nezmietlo dolu, s ústami plnými morskej vody.

Nutkanie dýchať prevalcovalo všetky ostatné myšlienky, ale nemohla som to urobiť. Hodila som ruky nad seba, aby som sa dostala na vzduch, ale táto vlna ma nenadnášala. Nie, prišla ďalšia a stiahla ma ešte hlbšie. Ak tlak nepovolí, vybuchne mi hrud'. Bolo by také ľahké sa vzdať. *Zomriem tu.*

Vraj to malo byť pokojné, však? Topenie? Nebolo. Bolo to desivé a bolelo to. Nechcela som sa tak ľahko vzdať alebo sa utopiť, pretože ma nejaký opitý chlap hodil do mora. Mama by to neprežila. Peyton by bojovala... keby mala tú príležitosť.

Jej tvár mi dodala potrebnú silu, jej zelené oči ako odraz mojich. Kopala som ešte viac a mierila na trblietavú hladinu nado mnou. *Kop silnejšie, Paisley. Nevzdávaj to. Nie teraz.* Počula som jej hlas. Nedostatok kyslíka mi vypínal mozog. Onedlho by

prebrali velenie moje inštinkty a stratila by som vedomie alebo nasala za plné pľúca Mexického zálivu.

Napadla ma ďalšia vlna, ktorá mi ukradla posledné zvyšky kyslíka z pľúc. Už mi nič... nezostalo. Ktorý smer bol hore? Kde... to som? *Nenadýchni sa... nie...*

Počula som hlas svojej mamy, ale to bolo nemožné, nie? *„Paisley, prestaň s tými nezmyslami. Peyton bude vždy staršia. To sa nikdy nezmení. Keď budeš mať šesť rokov, ona bude mať osem. Keď budeš mať šesťnásť, ona bude mať osemnásť. Aj keď bude mať osemdesiatdva, bude staršia.“*

„Nie, nebude. Bude mŕtva.“

Vlna ma hodila do nohy móla. Pocítila som náraz v ramene, než som hlavou vrazila do dreva.

Potom som necítila nič.

Kapitola 2

JAGGER

Jedného dňa nezlyhám a všetci z toho budete pať.

A kurva. *Fakt ten týpek práve hodil tú peknú malú blondínku z móla?*

Zbavil som sa ryšavky v náručí a preskočil posledné dva schody na mólo. *Utekaj.* Rýchlymi krokmi som sa blížil k zábradliu na mieste, kde spadla. *Chod'. Rýchlejšie.*

Ten chuj ju hodil do vody, aj keď ho prosila, aby to nerobil. Čo má v hlave nasraté? Naskočila mi husia koža, keď vykrikla, a ten zvuk sa vo mne rozliehal ešte dlho potom, čo ju zakryla voda.

Odstrčil som toho ožrana, ktorý tam postával a civel, akoby ju sám nezahodil z šesťmetrového móla do vody. Vlny sa dnes s nami nemaznali, mútili vodu, ktorá zvyčajne bývala číra. Vyliezol som na zábradlie, zabalansoval na hrane a hľadal na hladine. *No tak, Vtáčatko, kde si?*

Tam.

Jej blondávé vlasy sa na neoceniteľnú sekundu objavili na hladine, kým ju vlna opäť stiahla dole, ale bolo to dosť dlho na to, aby vykrikla.

„Choď pre pomoc!“ okríkol som toho zaskočeného idiota, ktorý, súdiac podľa prekvapeného výrazu, možno konečne pochopil, čo urobil.

Vykročil som do prázdna a mával rukami, aby som spomalil svoj dopad. S hlbokým nádychom som prerazil hladinu a s brutálnou silou sa ponoril.

Bezvýsledne som prehľadával okolie, kým som nemusel ísť na hladinu nadýchnuť sa. Po jednom nádychu sa prihnala vlna a tlačila ma smerom k pláži, preč od miesta, kde som ju videl. Do čerta s tým. Bez nej neodídem.

Slaná voda ma štipala v očiach, keď som sa ponáral a kopal hlbšie. *Tam je!* Bezzvládna, ruky napoly zdvihnuté, jej vlasy sa vznášali ako morbidná svätožiara, keď jej blondávé pramene zachytili cez vodu slnečné lúče. Kurva. Neprišiel som neskoro. Odmietal som zlyhať. Nie v tomto.

Priplával som k nej, chytil som ju jednou rukou okolo pása a zúrivo som kopal, aby som nás dostal na hladinu. Plúca ma pálili. Dajte mi korčule a ľad a zdecimujem každého, ale vo vode som bol priemerný. Priemernosť som nezvládal dobre.

Vynorili sme sa na vzduch. Otočil som sa na chrbát, pritiahol si ju tvárou nahor k hrudi a začal plávať k brehu. Preliala sa cez nás vlna, vrazila mi vodu do nosa, ale dostal som nás naspäť nad hladinu a stále som ju držal v pevnom zovretí. Nedýchala, ale zatiaľ nebola modrá.

Nohami som zavadil o jej sukňu, tak som ju rozviazal a nechal ju uniesť prúdom. Ešte pár desiatok istých, rázných kopnutí a dostali sme sa do bodu, kde nás vlny prestali ubíjať a začali

nás viesť bližšie k brehu. Ešte jedna minúta. Prežije ešte jednu minútu.

Keď som pod nohami zacítil piesok, ovalila ma nesmierna úľava. Zdvihol som ju na ruky tak, aby si hlavu opierala o moje rameno. *Stále, kurva, nedýcha.*

Pretláčal som sa cez odpor vody. „Kámo! Je v poriadku?“ opilec sa spýtal z brehu. Mal šťastie, že som mal v tej chvíli plné ruky.

„Prac sa mi z cesty,“ zasyčal som a pretlačil sa okolo neho. Dostal som sa na pláž, kde som ju položil a skontroloval, či dýcha. Nič.

Sklonil som hlavu na jej hrud'. Počul som jej slabý tlkot srdca.

Ďakoval by som Bohu, keby som veril, že existuje.

Zaklonil som jej hlavu a po prvý raz v živote som si nevšímal, ako vyzerá žena, ktorej pery sa dotknú mojich. Chytil som jej nos, stiahol sánku nadol a potom som priložil ústa na tie jej a dýchal za nás oboch. Počítal som vdychnutia a rukou položenou na jej hrudi hľadal drahocenný tlkot srdca.

„No tak, Vtáčatko.“

Trvalo niekoľko večných sekúnd, kým sa rozkašľala a z úst jej vyprskla voda. Obrátil som ju na bok, zvyšok zo seba dostala v záchvate dávenia, jej drobné telo sa zmietalo v krčoch.

Adrenalín ma opustil a zostalo len vyčerpanie. Nezomrela. Žila. Nezlyhal som. Keď dokašľala, otočil som ju na chrbát a sledoval, ako sa jej dvíha hrud', akoby mala každú chvíľu prestať. Keď sa roztrasene nadýchla, naklonil som sa nad ňu.

Páni, zblízka mala presne takú dokonalú tvár, ako som čakal. Malé, jemné črty a plné pery. Videl som ju, keď som behal po pláži, ale myslel som si, že bude ako Monetova maľba – pekná z diaľky, no zblízka úplná špata – ako väčšina dnešných báb. Mýlil som sa.

Bola krásna a nie tým falošným, umelým spôsobom. „Hej, si v pohode?“ spýtal som sa.

„Ďakujem,“ zašepkala sladkým južanským prízvukom a v šoku vypleštila oči. Nemal som slov. Zelená. Panebože, jej obrovské oči svietili tou najjasnejšou bledozelenou, akú som kedý videl, olemovanou farbou zelených listov. Srdce mi poskočilo a potom začalo búšiť ako splašené. Prešiel som si piercingom po zuboch, onemel som prvýkrát od... odjakživa a pripomenul som si, že neverím na lásku na prvý pohľad ani na ten šialený hlas v mojej hlave, ktorý jasne hovoril: „Moja.“ Vyjavene na mňa pozerala. „Pán Kalifornia?“

Čo? Usmial som sa. „Nie tak celkom. Som z Colorada. Našťastie nás aj tam učia dýchanie z úst do úst.“

Zalapala po dychu a zdvihla sa na lakte. „Z úst – mám priateľa!“

Pobúrenie. Urazila sa? „A... on by mal námietky proti tomu, že som ti zachránil život?“

Niekoľkokrát zažmurkala a pootvorila ústa. *Nemysli na jej pery.* „N-N-nie. Len by sa mu veľmi nepáčilo, že sa mojich úst dotkol niekto iný.“ Ako sa dvíhala do sedu, začala dychčať a oči sa jej divne zaleskli.

Schmatol som najbližšiu osušku, bolo mi jedno, že patrí Mastersovi, nech už je kdekoľvek. Omotal som jej ju okolo pliec, potom som ju jednou rukou nezvyčajne nežne chytil za tvár. Nie som *nežný* typ chlapa. Ani náhodou. Som skôr ten typ, čo si bez námahy s niekým vrzne a do rána na ňu zabudne. „Tak sa ho nabudúce najskôr spýtam, okej?“

Prikývla a pritiahla si nohy k hrudi. „Zachránil si ma.“

„Topila si sa.“

Padol na nás tieň. Prišiel ten idiot. „Počuj, kámo, to bolo tak cool, ako si...“ Postavil som sa a s otočkou a zotrvačnou silou

som mu rovno vrazil. Žmurkal a potácal sa, až pristál zadkom v piesku. „Je v pohode!“ zakričal malej skupinke, ktorá sa pri nás zhromaždila.

„Chuj,“ zamrmlala, potom ju myklo a chytila sa rukou za hlavu.

„Si v poriadku?“

Pokrčila nos. „Myslím, že som si o mólo udrela hlavu.“

Odtiahol som jej ruku aj vlasy, aby som sa pozrel na rastúcu hrču. „Mala by si sa nechať vyšetriť. Zoberiem ťa k lekárovi, dobre?“

Pokrútila hlavou a ruku si držala pri srdci. „Nie, žiadny lekár.“

Zamrmlala niečo ako: „Naši ma zabijú.“ Vyzerala byť dosť stará na to, aby sa nemusela starať o to, čo si myslia jej rodičia, ale pri tom medovo sladkom južanskom prízvuku sa stavím, že mala dosť tradičnú výchovu. Pravý opak mojej, ktorá ma naučila starať sa sám o seba.

„Chceš zavolať priateľovi?“

Zamračila sa. „Will by to nepochopil. Bože, chodiť sem bol hlúpy nápad.“

„S kým si tu?“

„S kamoškou Morgan, ale šla na skútre...“

Obaja sme sa obzreli po pobreží, ale nikoho sme nevideli.

Schúlila sa, aby bola ešte menšia, ak sa to vôbec dá. Už tak bola maličká, o vyše hlavy nižšia odo mňa, ale zaoblená na všetkých miestach, ktoré na žene vyznávam. Bola... no, kurník, telo mala také dokonalé ako tvár.

Jej zakašľanie vytrhlo moju oplzlú myseľ z jej nohavíc. Čo to so mnou doprdele je? Tá baba sa pred piatimi minútami skoro utopila. „Potrebuješ lekára, nech ťa aspoň skontroluje. Počul som priveľa príbehov o tom, ako sa niekto utopil až o niekoľko hodín neskôr kvôli vode v pľúcach.“

Pritlačila si ruku na hrud', čelo zvráštené, akoby premýšľala, potom prikývla. „Dobre, zožením Morganine kľúče a pohľadám pohotovosť.“

Padla mi sánka. „Neodšoféruješ sa sama. Zoberiem ťa...“ Chcel som spraviť nejaký jediovský trik mysle, aby mi povedala svoje meno.

„Paisley,“ odpovedala. *Jackpot*. „A nesadám cudzím chlapom do auta.“ Pekne sa začervenala. Bola okúzľujúca. *Okúzľujúca? Môžeš rovno začať prednášať poéziu*.

„Keby si ma chcel zabiť, asi by si ma nechal utopiť sa a neťahal by si ma na súš.“ Oči sa jej potmehúdsky zaleskli. „Aj keď si ma pobožkal bez opýtania.“ Páni. Ten úsmev. Zabijak.

„Sľubujem, Paisley,“ oslovil som ju menom, len aby som cítil, ako sa mi prekrúca na jazyku, „ak ťa pobožkám, budeš o tom vedieť.“ Úsmev jej ochabol a preskočilo medzi nami niečo neuchopiteľné. Odkášľal som si. „Podme ti nájsť lekára.“

„Dobre.“

Postavil som sa a pomohol jej vstať. Osušku si ešte pevnejšie ovinula okolo seba. „Potrebujem svoju šatku.“

„Možno som ti ju tak trochu rozviazal, keď som ťa ťahal k brehu.“

„Aha. Jasné.“ Povzdychla si a odviedla ma k svojmu miestku na pláži, kde si na tie krivky natiahla šortky a tričko. Fakt škoda. Zobrala si tašku. „Môžeme.“

Bez slova sme prešli po piesku, osprchovali si nohy malou sprchou na osemuholníkovej terase a zamierili k parkovisku.

Odomkol som dvere spolujazdca na svojom Defenderovi a podržal jej ich. Paisley si dnu hodila tašku, zahryzla si do pery a pozrela na mňa. „Nemôžem.“

Čo? „Ideš k tomu posratému lekárovi.“

Zasmiala sa a najradšej by som to hneď počul znovu. „Nie, myslím tým, že tam fyzicky nevyleziem bez rebríka.“

„Bez problémov.“ Chytil som ju za pás a vyložil ju hore. *Ne-mysli na sex. Nerob to.*

Neskoro.

Zabuchol som jej dvere, vyliezol na svoju stranu a ťukal do GPS, aby našlo najbližší urgentný príjem. „Podme, Lucy.“

„Dal si svojmu autu meno?“

Otočil som kľúčom a hneď zapriadla. „Rozhodne. Je najspoločajlivejšou ženou v mojom živote.“ Lucy bola posledným darčekom od mojej mamy a zvýšenie podvozku taký darček samému sebe, moja odmena za to, že som odtiaľ vypadol.

O päť minút a jednu križovátku neskôr sme došli na miesto. Kým sa zapisovala, usadil som sa na nepohodlnej plastovej stoličke v čakárni. Aspoň som si spomenul na tričko, ale z plaviek mi po nohách stekala voda a tvorila na linoleovej podlahe kaluže, keď si vedľa mňa sadla.

„Prečo by ťa rodičia zabili?“

„Ach, určite by s tým boli v pohode.“ Pohrávala sa so svojou koženou kabelkou.

„Dohodnime sa. Nepoznám ťa a ty nepoznáš mňa. Naše životy sa na pár minút stretli, tak si sľúbme, že si nebudeme klamať. Nestaraj sa o to, čo si myslím, proste povedz pravdu.“

Začervenala sa až po krk, zafarbilo jej kožu naružovo. „Sú len trochu ochranárski. Nepáči sa im, keď nevedia, čo robím.“

„Nevedia, že si bola na pláži?“

Odhrnula si prameň mokrých vlasov za ucho. Padali jej až pod kľúčnu kosť. „Myslia si, že sa vybaľujem v novom dome. Mám svoju debetnú kartu, takže ak zaplatím cash a nedám si to na poistku, nezistia, že som tu bola. To mám za to, že kla-

mem, čo?“ Povzdychla si. „Budúci týždeň začína škola, tak sme si mysleli, že je teraz dobrý čas vypadnúť. Žiadne úlohy, mám týždeň dovolenku z práce a... Och, už bľabocem.“ Nasilu sa usmiala a zahľadela sa na svoje kolená.

„Mám rád bľabotanie.“ Doprdle. Mám, keď bľaboce ona. „Čo študuješ?“

„Budeš sa smiať.“ Kútikom oka na mňa pozrela, tá zelená akoby ma požula a vyplula na zem.

„Nebudem.“

„Hádaj. No tak. Tipni si ten najnudnejší odbor, aký ti napadne. Pre mňa je, samozrejme, fascinujúci.“ Prehnane vážne na mňa zažmurkala.

„Podvodné maľovanie nechtov na nohách.“

Zasmiala sa a mne sa mojou prekliatou hlavou znovu prehnało to slovo. *Okúzľujúca*. „Nie. Skús znovu.“

„Antigravitačné pletenie košíkov?“

„Och, si úplne beznádejný prípad.“

Možno som beznádejný, ale usmievaš sa. „Tak mi to povedz.“

Prižmúrila oči, akoby sa ma snažila prehodnotiť, zistiť, či som hodný jej tajomstva. „Dobre. Knižničné vedy.“

„Knižovníčka.“ Nedokázal som zastaviť obrazy, ktoré sa mi prehánali v hlave: ako sa jej drobné telo opiera o police s knihami.

Doprdle.

„Vidíš, myslíš si, že je to trápne.“

„Ver mi, slovo trápne mi ani nenapadlo.“

Znovu sa usmiala, tentoraz úprimne, a ja som sa snažil povedať niečo, z čoho by som nevyznel ako úplný hlupák.

Vytiahla svoj mobil, aby poslala správu. „Morgan sa bude báť, keď sa vráti a nenájde ma.“

„Mala by si zavolať aj priateľovi. Určite by chcel vedieť, čo sa stalo.“ Ten pohľad, keď som ju našiel, sa mi vypálil do mozgu. Bledá, nedýchajúca, ležiaca bezvládne na dne oceána.

„Ale nie. Will by to nechcel vedieť. Naštvalo by ho to.“

„Čo, že si šla na pláž?“

Ruku na hrudi zovrela v päst. „Že som šla na pláž, že som sa odsťahovala od rodičov do vlastného domu, že mám už pol roka prácu, o ktorej nevie... Povedzme, že to bude zaujímavý rozhovor.“

„Ako dlho ste už spolu?“ *Čo ťa je, kurník, do toho?*

„Už skoro rok.“

„Miluješ ho?“

Otočila sa na mňa s prižmúrenými očami. „Do toho ťa nič nie je.“

Aha, pod tou medovo sladkou fasádou plápolajú iskry. „No, buď ho miluješ, ale ceníš si svoje súkromie, alebo nemiluješ, ale nevieš dobre klamať. A domnieval som sa, že si neklameme... takže ako?“

Prekrížila si ruky na hrudi. To mi celkom šlo, zistiť, kde má niekto spúšť a pre tú srandu ho naštartovať, ale teraz mi o to nešlo. Doprdele.

„Prepáč. Nemal som sa pýtať.“

Spustila plecيا a zmiernila pohľad. „Nie, len sme sa dlho nevideli, kým bol...“

„Paisley?“ zavolała zdravotná sestra.

„To som ja.“ Zdvihla ruku a vstala. „Mohol by si tu na mňa počkať?“ spýtala sa a v tvári sa jej zjavilo niečo ako strach.

Akoby som ju chcel opustiť? „Jasné, bez problémov. Počkám ťa.“ Zobral som si časopis a predstieral som, že si čítam, ale sledoval som ju, ako odchádza. To by som robil aj celý deň.

Trvalo jej to hodinu, ale kým vyšla von, presvedčil som recepčnú, aby Paisley povedala, že je to bezplatná klinika, a dal som jej svoju kartu, aby to zaplatila. Sakra, veď to neboli moje peniaze.

„Všetko, ako má byť!“ vyhlásila s úsmevom, ale zase bola bledá.

Prinútil som sa usmiať a otvoril som jej dvere, čo robievam zo zvyku, ale pre Paisley som to *chcel* urobiť.

Cestou z kliniky nás obklopil vlhký floridský vzduch.

„Morgan?“ zvolala Paisley, keď k nám cez parkovisko pribehla dlhonohá, strapatá brunetka s veľkým výstrihom. Môj obvyklý typ. *Obvyklý? Odkedy je pre mňa niečo obvyklé?*

„Ó môj Bože.“ Posledné slovo pretiahla v nejakom hrubom prízvuku. „Nemyslela som si, že urobí niečo také!“ Hodila sa na Paisley a rozplakala sa. „Mrzí ma to!“

Paisley ju potľapkala po chrbte, ale neplakala. Za celý čas nevyronila jediná slzu. „V poriadku, Morgan, som v poriadku.“

Jej kamarátka sa odtiahla a buchla jej do pleca. „Musíš sa naučiť plávať!“

„Okej,“ upokojovala ju Paisley. Otočila sa ku mne s hanblivým úsmevom. „Okrem toho, tuto Pán Kalifornia ma vytiahol, takže to bolo na niečo dobré, nie?“

„Je ti jasné, že to Coloradčanov uráža? A volám sa Jagger.“

Morgan mi venovala dlhý skúmový pohľad, na čo som celkom zvyknutý, ale namiesto mojej zvyčajnej reakcie „loviť a jebať“ ma to len otravovalo. „No nie si ty hrdina?“ povedala dychtivým tónom, ktorý určite zvyčajne zabral. Podišla ku mne, hojdajúc bokmi, a prešla mi prstami po hrudi. „Môžem sa ti nejako poďakovať za záchranu mojej najlepšej kamošky?“

Ponad Morganine plece som si všimol, ako Paisley stuhla, a odtiahol som sa. „Jasné, môžeš začať tým, že ju naučíš plávať. Mala na mále.“ *Až príliš.*

„Rozhodne!“ Znovu Paisley objala. „Chceš ísť domov vybavovať?“ preskackala po chodníku k bielemu sedanu.

Paisley prikývla, potom pomaly prišla bližšie ku mne a očami blúdila po zemi, akoby sa nevedela sústrediť alebo vymyslieť, čo má povedať. Keď sme boli od seba len pol metra, pozrela na mňa. Chvíľu sme na seba hľadeli v napätej tichosti a potom sa vrhla dopredu a podskočila.

Lahko som zachytil jej malú figúru, omotala mi ruky okolo krku, položila mi hlavu na plece a hojdala nohami vo vzduchu. „Ďakujem za záchranu. A že si si ma všimol.“

Pevne som ju objímal a vychutnával si jedínú príležitosť toto dievča cítiť na sebe. Voňala slanou vodou a floridským slnkom. „Všimol som si ťa oveľa skôr, ako si padla do vody, Paisley. Povedal by som, že nemáš za čo, ale som len vďačný, že som sa k tebe dostal.“ Uvoľnila stisk a ja som ju nechal sklznúť na nohy. Bol to jednoducho hrozný pocit, keď som ju musel pustiť.

Odstúpila k autu, ale nespúšťala zo mňa oči. Držal som sa zo všetkých síl, aby som ju nechal ísť, aby som sa nedožadoval jej telefónneho čísla, jej adresy, nejakej istoty, že ju znovu uvidím. Koniec koncov, prišla na pláž, aby pred niečím utiekla, nie aby sa nechala prenasledovať.

Zastavila sa s rukou na dverách. „Milujem Willa. Je môj najlepší priateľ, súčasť mojej rodiny a on... on vie, čo potrebujem. Je pre mňa dobrý.“ Venovala mi úsmev, ktorý ma takmer poslal do kolien. „Som taká rada, že som ťa stretla, Jagger.“

Otvorila dvere a chystala sa nastúpiť. „Paisley!“ skríkol som, nedokázal som sa zastaviť.

Otočila hlavu s nadvihnutým obočím.

„Dúfam, že vie, aké má kurevské šťastie.“

Kapitola 3

PAISLEY

8. *Udržať si ako tak pokojný život.*

Zaparkovala som pred rodičovským domom na základni Fort Rucker a zostala som civieť. Bol to...? Hej, bol. Ockovi rupnú nervy, keď to zbadá, ak to ešte nevidel. *Možno by som dnes mala vynechať raňajky.*

Štyriapolmetrová socha ľadového medveďa, ktorá držala stráž oproti múzeu, teraz stála na stráží v ockovej predzáhradke, omotaná desiatkami pásov toaletného papiera. Tá vec mala najmenej sedemsto kíľ. Klobúk dolu pred tým, kto ju premiestnil.

Aspoň nebude nuda.

Zobrala som si tašku a vybrala sa k domu. Na žart v leteckej škole sa im to celkom podarilo. Tento ročník ešte len začal a už sa do toho pustili.

Dobre pre nich.

Počula som ockov hlas z jeho pracovne, ešte než som zatvorila dvere.

„Je mi fuk, aký máte posratý rozvrh! Zbavte sa tej veci na mojom trávniku! A radím vám, aby ste sa postarali o tých, čo sú za to zodpovední!“ Jeho hlas sa ozýval vo vstupnej chodbe, ale naše zlaté retrívery, Layla a Clapton, sa ani nepohli, ležali na zemi, a keď ma zbadali, začali mávať chvostami.

„Vy ste teda skvelé strážne psy.“ Zohla som sa, aby som ich pohladkala.

„Do obeda nech je preč, major. Poondený polárny medveď.“ Telefón treskol o stojan a o pár sekúnd sa sklenené dvere otvorili. „Lee-Lee!“ Ocko ma opatrne objal. Chýbali mi skutočné objatia, také pevné, pri ktorých mám pocit, že mi puknú rebrá. „Pripravená na raňajky?“

„Vyhladovaná a chátrajúca,“ zažartovala som a potľapkala sa po bruchu.

„Vy dievčatá sa stále staráte o svoje figúry. Chlapom sa páčia krivky, moja milá.“ Objal ma rukou okolo pliec a spolu sme cez obývačku prešli do kuchyne, kde mama dokončovala omáčku.

„Ach, Lee, naozaj si tu.“ Usmiala sa. „Mohla by si vybrať pečivo z rúry?“

„Mami, veď som ti to sľúbila. Dohodli sme sa, raz týždenné.“ Zobrala som najbližšiu chňapku a opatrne vytiahla plech z rúry na striebornú podložku, ktorú mama nachystala. „Dokonale ako vždy.“

„Ty lichotník. Naber si, tvoj ocko má len pätnásť minút, kým si všimnú, že neprišiel o hodinu skôr a nastane koniec sveta.“

„Ha.“ Ocko ju pobožkal na líce. Jeho béžové tričko celkom dopĺňalo mamine modré šaty a zásteru s nápisom ŽENA

VOJAKA. Darovali sme jej ju na Vianoce, keď som mala desať rokov, a odvtedy ju nosí stále.

„Príde aj Will?“ spýtala sa mama a prestrela stôl pre štyroch.

„Povedal, že príde sedem pätnásť.“ Vytiahla som poháre na pomarančový džús.

„Kurník, asi sa tesne minieme,“ zamrmlal ocko.

„Richard! Slovník!“ Mama ho plesla po zadku, keď si myslela, že to neuvidím. „My teda nie sme tvoji vojaci!“

Zasmial sa a žmurkol na ňu. „Ach, moje úbohé južanské devy, urážajú vás moje severské spôsoby?“

„Nedostatok spôsobov.“ Povzdychla si a s úsmevom naňho mávla rukou. „Choď si nabrať.“

Psy sa rozštekali, keď začuli zvonček. „Povedz tomu svojmu chlapcovi, že nemusí zvonieť. Patrí do rodiny,“ nakázal mi otec.

Otvorila som dvere a potešila som sa, keď som zbadala Willa. Vyzeral dobre, ale stále som si nezvykla vidieť ho v bežnej uniforme. „Dobré ráno, Lee-Lee.“ Naklonil sa a pobožkal ma na líce. „Ako sa cítiš?“

Ignorovala som jeho otázku a radšej som ho jemne pobožkala. „Včera si mi chýbal.“

Pritiahol si ma do známeho objatia. „Prepáč, miláčik, pretiahla sa prednáška.“

„Nevieš náhodou niečo o tom polárnom medveďovi pred naším domom, že?“

Stisol ma okolo pliec, potom ma pustil a vydal sa do kuchyne za raňajkami. „Hej, asi by som sa o tom s tvojím otcom mal pred školou porozprávať.“

„Will!“ zvolala mama, ktorá práve pokladala jedlo na stôl. „Rada ťa opäť vidím.“

„Aj ja vás, madam.“ Vytiahol mi stoličku, aby som si sadla medzi neho a ocka.

„Ach, veď vieš, že ma môžeš volať mama.“ Nabrala mu tanier kopcom.

Skrútilo mi žalúdok. Povedala to, pretože spolu chodíme? Alebo kvôli tomu, že bol Peytonin najlepší priateľ?

„Áno, madam.“ Will sa usmial s tou božskou iskrou v jantárových očiach. Možno neboli krištáľovomodré ako Jaggerove – *Prestaň!* Zadusila som tú myšlienku už v zárodku. Už je to týždeň a pol, odkedy ma z mora vytiahol Pán Kalifornia... Colorado... to je fuk, ale jeho tvár sa neustále objavuje v mojich myšlienkach a zaberá miesto v mojich snoch.

Zachránil mi život. Bolo úplne logické, že som naňho myslela. Nie? Len možno nie až tak veľmi. Kde bol? Vrátil sa domov do Colorada, ako naznačovala jeho poznávacia značka? Chodil na vysokú? Už je po škole? Aký to bol pocit, keď vás bozkával chlap s piercingom v jazyku?

„Lee!“ okríkla ma mama.

Všimla som si, že som ľavou rukou rozdrvila žemľu a z kuchyne sa ozývalo pípanie. „Madam?“

„Tvoj budík?“ ukázala na linku, kde ležala moja taška.

Prikývla som a cestou k nej som zničenú žemľu hodila do koša. Vytiahla som mobil z tašky, aby som vyplala upozornenie. Nechala som ho tam, pretože mama neznesie telefóny pri stole, a sadla som si späť na svoje miesto.

„Nezabudla si na niečo?“ zdvihla obočie.

„Vezmem si ich hneď po jedle. Na lačný žalúdok mi je po nich zle.“ Schmatla som ďalšiu žemľu, prelomila ju na polovicu a položila si ju na tanier.

„Možno by si mala...“

„Zlatko, mohla by si si ich aspoň priniesť...“

„Magnolia. Will. Nechajte ju. Vezme si ich, keď doje.“ Ockov hlas zastavil ich námietky. Vďaka som sa naňho usmiala. Kývol na mňa, ale keď sa vrátil k jedlu, netváril sa šťastne.

Slinka mi tiekla, keď som sa načiahla po omáčke.

„Ach, Lee, tebe som namiesto toho spravila ovocný šalát.“ Mama mi ponad stôl podala krištáľovú misu.

Nabrala som si ovocie na tanier, ale kútikom oka som stále pokukovala po omáčke. „Ďakujem.“

„Povedala si už doktorovi Larondymu, ako sme sa rozhodli?“ spýtala sa, pozerajúc na môj tanier a počítajúc každú kalóriu, ktorú som nemala dovolené spaľiť.

Zamrzla som uprostred prežúvania a Will mi pod stolom stlačil koleno, aby mi vyjadril tichú podporu. Len mi nebolo jasné, komu. Pomaly som prehltla a premyslela si svoju odpoveď.

„Ešte nie...“

„Lee, nemôžeš to odkladať.“ Zvýšila hlas.

„... pretože *ja* som sa ešte nerozhodla.“

Tak toto ju už umlčalo. Jej vidlička zacinkala o porcelán. „Rozhodli sme sa, že ten zákrok...“

„Ty si sa rozhodla, mama,“ oponovala som, ale tichým a čo najúctivejším tónom. „Odkedy som začala užívať betablokátory, nemám žiadne príznaky, a hoci rešpektujem tvoju voľbu a tvoje želanie...“

„Nerešpektuješ, nie naozaj.“ *Och, zase si ide.* „Nemôžeš si nás vážiť, nemôžeš nás milovať, ak si ochotná takto riskovať svoj život. Každý deň čakania je zbytočný. Už len pomyslenie na to, že by si nás s tvojím otcom znova vystavila takejto situácii, je neodpustiteľné, Lee. Hovoríme tu o tvojom živote!“

„Magnolia, stačilo.“ Ockov hlas bol tichý, ale prísny. „Nerajkujeme spolu, aby si ju mohla šikanovať.“

Prehltla som svoju odpoveď, lebo som vedela, že mama hovorí zo smútku a strachu. Možno mala pravdu a správala som sa sebecky, keď som chcela urobiť toto rozhodnutie sama, aj keď ovplyvňovalo oveľa viac ľudí ako len mňa.

Nevážnila ma len moja diagnóza, zhrubnutie srdcového svalu. Hypertrofická kardiomyopatia ma síce obmedzovala, ale klietka, v ktorej som žila, bola spevnená očakávaniami mojich rodičov, uzamknutá ich smútkom za Peyton a pozlátená mojou vlastnou potrebou čo najviac zmierniť ich bolesť.

Bolo by správne súhlasiť s nimi, prijať polovičný život, ku ktorému by ma odsúdil vnútorný kardiostimulátor, a urobiť všetkých šťastnými. Dokonca aj Will to chcel, hoci povedal, že podporí akékoľvek moje rozhodnutie.

Lenže z toho správneho rozhodnutia som mala neznesiteľne zlý pocit. Inštinkty na mňa kričali zakaždým, keď som o kardiostimulátore čo i len uvažovala. Nezachráni ma a ja som si nevedela vysvetliť, ako som to vedela, ale vedela som to. Bolo mi z toho zle. Neutekaj. Nejedz masné jedlá. Nepi. Nezabúdaj na lieky. Nerozrušuj svoju mamu a preboha, nezvyšuj si srdcový tep. Ne... neži, len existuj.

Zmocnila sa ma potreba utiecť, ale zostala som na mieste. S ich požehnaním som teraz mala vlastný byt a dokonca aj jeden predmet na univerzite Troy. Jedna porcia viny na raňajky týždenne sa dala zvládnuť. Stisla som Willovi prsty a hneď môj signál pochopil.

„Omáčka sa vám dnes ráno vydarila, madam.“

Mama sa prinútila usmiať a prijala jeho kompliment. Párkrát som sa zhlboka nadýchla a sústredila sa na prežúvanie.

„Ako ide škola, zlatko?“ spýtal sa ocko.

„Dobre. Tento semester sa mi veľmi páči, najmä hodiny na Troyi. Myslím, že budúci semester zvládnem aj zvyšné predmety, ktoré tam musím absolvovať.“

Zamračil sa. „Viac sa mi páči, keď chodíš na hodiny tu na základni.“

Aktivovať ústupčivý režim. „Ja viem, ocko, ale tu neponúkajú predmety, ktoré potrebujem. Je to len štyridsaťpäť minút autom. Neprekáža mi to.“ Dochádzanie bola malá cena za to, že raz týždenne môžem predstierať, že môj život je normálny. Tento boj som bola ochotná viesť.

„Mne to prekáža,“ zamrmlal a pustil sa do jedla takou rýchlosťou, akoby ho niekto stopoval.

Pri stole zavládlo nepríjemné ticho. Nenapadlo mi nič, čo by som mohla povedať, aby to neskončilo zle, tak som mlčala.

„Will, povedz nám, aký si mal prvý týždeň ty?“ ozvala sa mama.

Will zložil ruku z môjho kolena, akoby ho mohla vidieť pod stolom. „No, maďam, nie je to West Point, ale je príjemné mať trochu slobody.“ Vyčaril ten úsmev, ktorým ma opantal, a keď sa ku mne otočil, usmiala som sa aj ja. „Navyše, mám tu oveľa lepšiu spoločnosť. Som rád, že som Lee nablízku.“

Mama si položila ruku na hrud' a vzdychla si. „Je krásne vidieť vás dvoch spolu osobne a nie cez počítač. Patríte k sebe.“

Will mi pobožkal ruku. „Úplne súhlasím.“

„Rozmýšľal si už nad tým, ktorý stroj si vyberieš?“ vyzvedal ocko.

„Áno, pane. Rád by som lietal s AH-64.“

Ockovi sa rozžiarili oči a zdvihol obočie. „Ach, Apache. Dobrá voľba. Po primárke sa budeš musieť zaradiť na vrchol RZ, aby si si ju mohol vybrať.“

„Rebríček zásluh,“ vysvetlil Will, zatiaľ čo sa ocko postavil.

„Will bude musieť túto fázu leteckej školy dokončiť na vrchole svojej triedy, ak chce lietať s tou helikoptérou, Paisley. V každej triede je len niekoľko takýchto miest.“

Štuchla som Willa laktom, akoby sme boli stále na strednej škole. „Nemám obavy.“

„Čo si myslíš o ostatných poručíkoch v triede? Je vás veľa?“ ocko odniesol svoj tanier do drezu.

„Piaty poručíci a dvadsať práporčíkov.“ Krk mu zaliala červená a zaťal zuby. „Ale mali by byť len štyria poručíci.“

„Čo sa deje?“ spýtala som sa.

Nebolo ľahké Willa vytočiť.

„Nemusíš sa ničoho obávať, Lee-Lee.“ Žmurkol na mňa a ja som prehltnula nutkanie znova mu povedať, ako veľmi neznášam, keď ma tak volá. Lee-Lee mala dvanásť rokov, bola neohrabaná a nešikovná. Dúfala som, že sa to zmenilo.

„Okej.“ Silene som sa pousmiala.

„No tak čo s tým polárnym medveďom omotaným toaletným papierom?“ spýtal sa ocko, ktorý si zapínal vrch vojenskej uniformy.

„Áno, pane. Myslím, že by som vás o tom mal informovať.“

Vie, kto to urobil? Ocko sa rukami oprel o linku. „Čo o tom vieš, Will?“

„Možno to bol triedny žart, ktorý zašiel trochu ďaleko.“ Ach, áno, začervenal sa, to ho vždy prezradí.

„Tvoja trieda?“ ockov hlas znel ticho, nebezpečne. Nekričal, keď sa veľmi hneval. Och, nie, nemusel.

„Áno, pane.“

Očami som preletela medzi Willom a ockom a srdce mi začalo biť rýchlejšie. „Will, to ty si dal tú vec pred dom?“ nedoká-

zala som zabrániť slovám, aby sa vyvalili von, rovnako ako som nedokázala utíšiť tú polovicu seba, ktorá kričala v nádeji, že to urobil, že dokázal porušiť čo i len jedno pravidlo.

Odtrhol oči od môjho ocka a uprel ich na mňa. „Nie.“ Položil mi ruky na líca. „Ja som to neurobil.“ Pozrel na ocka. „Ale viem, kto to bol.“

Skrútilo mi črevá.

Ocko prikývol. „Myslím, že by sme v tejto diskusii mali pokračovať mimo spoločnosti dám. Moja pracovňa bude vhodnejšia.“

„Áno, pane.“ Will dojedol zvyšky zo svojho taniera a spolu s mojím ho odniesol do drezu. Rýchlo som vstala od stola a postavila sa zaňho, kým nakladal umývačku.

„Vieš, kto to spravil?“

„Áno.“

„Udáš svojich spolužiakov?“ Neznie to ako prejav lojality.

„Kadet nemôže klamať, podvádzať, kraťnúť ani tolerovať tých, ktorí tak robia.“ Jeho sánka úplne znehybnela, čím jasne ukázal, že je rozhodnutý.

„Už nie si na akadémii, Will. Si si istý, že to chceš urobiť? Najbližších pár rokov budeš s týmito chalanmi v leteckej škole. Nemali by ste jeden druhému kryť chrbát?“

„Myslíš si, že tam chcem byť s takými typmi? To, že som v aktívnej službe, nič nemení na tom, že to nebolo správne. Snažil som sa ich zastaviť, ale Bateman ma nepočúval. Je to kus histórie Fort Rucker, ktorý zneuctili.“

Je to medveď.

„Nikomu sa nič nestalo a nič nepoškodili. Bol to neškodný žart. Vieš, čo urobí ocko? Mohol by ich vyhodiť kvôli hlúpemu ľadovému medvedovi, ktorý má okolo seba omotaných zopár

pásov toaletného papiera, nehovoriac o tom, že všetci budú vedieť, že si donášal.“

„William?“ volal ocko.

Will sa narovnal, akoby ocko zatiahol za neviditeľnú šnúru. „Nemôžem očakávať, že to pochopíš, Lee-Lee.“ Sklonil sa a perami sa dotkol môjho líca. „Radšej by si mala ísť na hodinu. Neviem, ako dlho to bude s tvojím otcom trvať.“

„Nezabúdaj, že mám potom robotu. Vidíme sa večer?“ potrebovala som, aby zahnal spomienku na modré oči, ktorá sa odmietala vypariť. Musím tiež znovu predložiť dokumenty na vykonanie menších stavebných prác v knižnici. Škola, práca, potom Will. Najlepší plán.

Zaksichtil sa. „Viem, že si mi o tom povedala pred týždňom, ale stále sa mi nepáči, že pracuješ. Čo ak toho bude priveľa?“

„Fakt je to tá najlepšia práca pre srdce, akú by som si mohla želať. Tak čo, večer?“

„Urobím, čo môžem.“ Jeho úsmev mi ukradol mrzutosť z toho, čo sa chystal urobiť, a ja som mu opätovala bozk, ktorý mi daroval, lebo som vedela, že keď mama stála desať metrov od nás, ďalej to nezájde. Nechal ma stáť v kuchyni.

„Na takého muža môže byť žena hrdá, Lee.“ Mama si opláchla tanier. „Máš šťastie, že ho máš. Nie každý má také morálne zásady.“

Pochopila som, čo sa mi snažila povedať – *nechaj to tak*. „Idem do školy, mami. Ďakujem za raňajky. Vidíme sa budúci týždeň?“

Stisla pery. „Celý týždeň?“

„Dohodli sme sa, že zostanem na škole tu a prenajmem si dom, ale musíte mi dať trochu priestoru. Mám skoro dvadsaťjeden.“ Povedala som neutrálnym tónom. Za emócie by som

dostala len podvihnuté obočie a prednášku, ako nie som pripravená na dospelosť.

Pohľad jej sklúzol na zarámovanú rodinnú fotografiu za mnou, ako to robila vždy, keď na ňu myslela. „Tak teda týždeň.“

Objala som ju a pustila som sa po jednom z jej charakteristických potľapkaní po chrbte. „Lúbim ťa, mami.“

S kabelkou cez ruku som sa zastavila a prstami prešla po zarámovanom obraze v predsieni. Peyton stála uprostred, jej drobná tvár žiarila vzrušením, oblečená rovnako ako Will po jej ľavici, v ich sivých uniformách West Pointu, zatiaľ čo ja som ju objímala sprava. Jej ruky nás spájali, hádam by schválila, kam sme sa dostali.

„Čo by si robila, Peyton?“ zašepkala som. „Zostáva dvesto-dvadsať dní. Čo by si robila ty?“

Neskutočne mi chýbala. V srdci mi vznikla čierna diera, pohlcovala každý môj nádych od jej smrti, akoby som sledovala, ako ju spúšťajú do zeme. Vedela by, čo robiť, ale ona toto rozhodnutie urobiť nemusela. Bola slobodná, divoká, neobmedzovaná a zaplatila za to skôr, ako si vôbec uvedomila, že to má cenu. Prebodol ma mizerný pocit závesti, ktorý však vzápätí vystriedal pocit viny. Je preč. Ja som tu. Niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla a zatlačila som smútok tam, kam patrilo, do minulosti.

Skoro sa mi podarilo dostať von, ale mamin hlas sa za mnou ozval cez vchodové dvere. „Lee! Okamžite si vezmi tie lieky!“

„Áno, mami.“

Kapitola 4

JAGGER

*Topíš ma, držíš ma pod narastajúcim prílivom svojich
nesplniteľných očakávaní.*

Tréning prežitia pod vodou bol ako ochutnávka pekla.

Piesty sa uvoľnili a maketa vrtuľníka sa potopila. Voda mi zmáčala topánky, prúdila mi okolo nôh, nad kolená a potom na hrud'. Počkať. Počkať. Ešte nie.

Keď mi voda v bazéne siahala po kľúčnu kosť, nasal som všetok vzduch, ktorý som dokázal udržať v pľúcach. Chytil som sa sedadla, zaboril som doň prsty, keď mi voda stúpala nad nos a hlavu. Potom sa celý svet otočil okolo svojej osi a stroj sa naklonil doprava, čím ma otočil hore nohami. Voda sa mi valila do nosa. Toto stálo za hovno.

Prestali sme sa hýbať, bežal nám čas. Bojoval som s panikou, ktorá sa mi snažila vytlačiť všetok vzduch z pľúc, a sú-

stredil som sa na popruhy. Prsty mi sklzáli. Kurva. *Ukludni sa, prosím.*

Niekoľko sústredených pohybov a postroj sa uvoľnil. Oslobodil som sa od sedadla. Prehmatával som rukami, aby som sa narovnal, prešiel som k oknu a uvoľnil tesnenie. Pocítil som bolesť v pľúcach, tak som vypustil malé množstvo vzduchu, čím som uvoľnil tlak. Pretiahol som sa cez okno a uistil som sa, že mi obrovská prilba nespadá. Odtlačil som sa od vonkajšej strany vrtuľníka a odkopol som sa na povrch, pričom som z nosa vydychoval prúd vzduchu.

Aspoň tentoraz išlo len o môj život a nie o jej.

Vyplával som na hladinu a uvítal príval kyslíka do svojich vyprahnutých pľúc. Dal som to.

„Bateman! To nebola správna technika rúk!“ zakričal inštruktor.

Doplával som k okraju bazéna, vyzdvihol sa a sadol si na okraj. „Nuž, pane,“ odpovedal som, keď som si odopínal prilbu plnú vody, „keďže tu sedíme a vedíme tento rozhovor, nie som mŕtvy, takže musím povedať, že výsledok bol uspokojivý napriek tomu, že som nepoužil vami schválenú techniku rúk.“

Vyviazol som živý, ty ksicht. Josh sedel o kúsok ďalej na okraji bazéna a krútil na mňa hlavou, akoby sme boli na ľade a ja som opäť pristál na trestnej lavici. Čo? To som sa do riti ovládal.

„Takýto prístup ťa pri tvrdom páde do vody môže zabiť.“

Otvoril som ústa, pripravený predbehnúť svoj myšlienkový pochod. „Jasné, a...“

„Jagger Bateman?“ zavola kapitán z brehu.

„Pane?“

Chladná oceľ v jeho očiach mi naznačila, že toto nebude priateľská návšteva. „Major Davidson by vás rád videl vo svojej kancelárii.“

Prikývol som. „Končíme o tridsať minút.“

Pokrútil hlavou. „Chodte sa usušiť, skončili ste. Chce vás *hned*.“

Čakal som s čiapkou na kolenách pred kanceláriou majora Davidsona. Bol len jeden dôvod, pre ktorý si ma mohol zavolať, podradného poručíka, ktorý bol v škole necelé dva týždne. Vedel to. Musel to vedieť.

Ten debil mal dlhý dosah. V hlave som si prechádzal možné výsledky. Čo by si pýtali. S čím by som súhlasil. Nevyhnutný telefonát, ktorý by mohol udržať na uzde sračky môjho rodinného života.

Chcel som len lieťať. To je všetko. Nepamätal som si, že by som niekedy túžil po niečom inom. Ako by som mohol? Ale stačil by jeden telefonát od otca a všetko by sa skončilo alebo ešte horšie – s jeho pomocou by sa to pokazilo. Dostal som sa sem vlastnou zásluhou, mal som to šťastie, že som to dokázal so svojím najlepším priateľom, a nedovolím mu, aby mi to vzal.

Nejaká chutná seržantka po mne hodila očkom, keď prechádzala okolo, ale nevzbudila vo mne veľký záujem. Jednak som poznal zásady vzťahov v rámci armády a odmietal som všetko riskovať pre nejakú kosť. Po druhé, na ženy som sa vo všeobecnosti vykašľal. Aký by to malo zmysel, aby som sa sem prepracoval a potom sa nechal rozptýliť?

To sa nestane. Žiadna žena nestála za to, aby som ohrozil svoj sen.

No, možno... *Nie, ani tá nie.*

Hlavou mi prebleskla spomienka na zelené oči. Kde bola teraz? Mal som sa jej spýtať, kam chodí do školy. Mal som

sa jej spýtať na priezvisko. *Jasné, akoby si bol pre také dievča dosť dobrý.*

Vykopol som otcov hlas preč zo svojej hlavy. Aj tak to bolo jedno. Paisley bola dávno preč.

„Poručík Bateman?“

Je to tu. „Major Davidson, pane.“ Postavil som sa, pripravený čeliť osudu.

„Do kancelárie, poručík.“ Otočil sa vo dverách, aby som ho nasledoval.

V miestnosti toho nebolo veľa, ale všetko malo svoje miesto. Jednou rukou listoval v zložke na stole a druhou mávol na stoličku pred stolom. Posadil som sa. Moja uniforma vrzgala na koženej stoličke, keď som sa zahmýril.

Zhlboka sa nadýchol a ja som svoj dych zadržal. „Chceli by ste mi povedať niečo o včerajšej noci?“

Včerajšej noci? „Pane?“

„Máte jednu šancu sa priznať, Bateman. Potom vás vykopneme. Veliaci generál netoleruje klamárov o nič viac ako nečakané ozdoby na trávniku.“

Počkať, ide len o toho medveďa? S úľavou som vydýchol. „Čo presne by ste radi vedeli, pane?“

Oprel sa v kresle. „Rád by som vedel, ako sa v predzáhradke veliaceho generála ocitol štyriapolmetrový sedemstokilový ľadový medveď.“

„Sedemsto kíľ? Hm. Mne sa nezdal byť až taký ťažký.“ Bolo to riadne hebedo.

Majorovi mierne padla sánka, kým sa nespamätal. „Takže priznávate, že ste ukradli seržanta Med V. Díka?“

Každý sval v mojom tele stuhol. *Nesmej sa. Nerob to.* „To je naozaj jeho meno?“ zachoval som vážnu tvár. *Paráda.*

Zaťal zuby. „Ten polárny medveď je súčasťou tradície Fort Rucker, poručík, ktorej prejavujete vážny nedostatok úcty.“

Držal som jazyk za zubami. Jasné, rád si z niekoho vystrelím, robím si riť. Ale keď ide o moju kariéru? Viem, kedy sa hrať na dobrého chlapca.

„Zvandalizovali ste toho medveďa?“

„Z technického hľadiska sa mu nič nestalo. Stojí na stráži.“
Omotaný asi dvadsiatimi tromi pásmi toaletného papiera.

Major Davidson sa zhlboka nadýchol. „Posledná šanca.“

Do riti. Nemohol som klamať. Vonku na chodbe nikto iný nesedel, už vedeli, že som to bol ja. Ako? Počkať... Sedel som tam sám. *Nevedia o Joshovi a Graysonovi.*

„Áno, premiestnil som seržanta Med V. Díka z jeho stanovišta do predzáhradky veliaceho generála.“ *Bum.* Padol som na mínu. Len som dúfal, že to neroztrhá moju budúcnosť na kúsky.

„Ako?“ major na mňa pozeral vycapenými očami – prekvapený, že som povedal pravdu? Hej, aj pre mňa to bol nový koncept.

„Mojou dodávkou.“

„Čakáte, že uverím, že vaša dodávka utiahla sedemstokilovú sochu päť a pol kilometra?“

„Päť.“

„Prosím?“ naklonil sa bližšie ku mne.

„Je to presne päť kilometrov, nie päť a pol.“ Mimochodom, keď vláčite posratú sochu, trvajú celú *večnosť*.

„Dobre. A to sa vám podarilo s vaším pick-upom?“

„Má veľmi výkonný motor, pane. Prekvapilo by vás, čo dokáže navijak a príves.“

„Prečo?“ na hlase mu bolo počuť zvedavosť.

„Nikdy som nedokázal odolať výzve, pane. Môžete to nazvať osobnostnou chybou.“

„Výzve? Urobili ste to, pretože vás na to niekto *vyzval*?“

Ušiel mi krivý úsmev. „Vyzerá to tak.“

„A ten toaletný papier?“ uštipačne na mňa dvihol obočie.

Palcom som prešiel po svojej menovke na zadnej strane čiapky. „Spoločenský komentár k novým pravidlám o uniformách.“

Kútikmi úst mu myklo dohora, ale zastavil sa, než by sa to dalo nazvať úsmevom. „Kvôli výzve. Jasné. A kto vám pomohol?“

A je to tu. Pozeral som mu do očí. Zaťal som zuby raz. Dvakrát. V žiadnom prípade by som ich neudal. To sa, do prdele, nestane. Ale nemôžem ani klamať. „Nepotreboval som pomoc.“

Zasmial sa. „Synak, rozhodne si to nedokázal sám. Povedz, kto bol s tebou, a budeš mať malú šancu, že budeš môcť zostať v leteckej škole.“

A za tridsať strieborných mincí... „Sám som medveďa pripevnil k navijaku. Sám som ho ťahal presne päť kilometrov.“

Rukami uhladil papiere v mojej zložke. „A vy sám ste na trávnik vyložili sedemstokilovú sochu?“

Tvár pokerového hráča. „Som neskutočne silný, pane.“

„Synak, obdivujem tvoju vernosť voči ostatným, ale musíš začať menovať, inak bude veľmi rýchlo veľmi zle.“

„Poviem iba svoje meno a nevyslovil som jedinú lož.“ Je to pravda. Zahákol som medveďa. Odhákol som medveďa. Šoféroval som Defendera. Ostatní s týmito časťami nemali nič. Zastavil som svoju zložku a moje sny tak rozdrvil na prach.

„Máte čas na rozmyslenie do konca služby.“

Štyri roky Výcvikového zboru dôstojníkov v zálohe, súkromná pilotná licencia, nekonečné noci učenia na letecké skúšky a teraz ma vyrazia zo školy za posratého ľadového medveda. Jasné, bola to blbosť, ale fakt. Kvôli soche?

Slnko ma páliło cez uniformu, keď som sedel vonku pred veliteľstvom posledných päť minút pred hlásením sa u majora Davidsona. Kurník, chcel som mať tie krídla na hrudi. Chcel som nasadnúť do lietadla, letieť do boja, brániť niečo väčšie, ako som ja sám. Teraz sa budem musieť pred víkendom zbalíť.

Prvýkrát v živote som mal pocit, že to zvládnem – oslobodiť sa a niečo dokázať. Ako zvyčajne, všetko som to posral. To bola napokon moja špecialita.

Čas vypršal. Vychutnával som si cestu do jeho kancelárie, vdychoval som vôňu možností, ktoré škola ponúkala, možno naposledy. Zaklopal som na dvere.

„Ďalej.“

Nabral som odvalu a otvoril dvere. *Čo do pekla?* Stoličky v miestnosti už boli obsadené. *Do prdele. Nie.* „Walker? Masters?“

Josh sa napoly usmial, napoly zamračil. „Naozaj si si myslel, že ťa necháme vziať vinu na seba?“

„Ani náhodou. Nebudeš obeť,“ dodal Masters. Svoju čiapku zvierał tak silno, až mu zbeleli hánky prstov.

„Ako ste vedeli?“

Odpovedal major Davidson: „Vaši priatelia sa priznali asi pred hodinou.“ Otočil sa k nám chrbtom a pozeral von oknom. „Čo s vami budem robiť?“

Mlčali sme, kým rozmýšľal. „Jasne ste znehodnotili a popšpinili cennú časť tradície Fort Rucker, ale preukázali ste neochvejnú lojalitu voči kolegom. Na druhej strane, oni sa pri-

znali z vlastnej vôle, čím preukázali pozoruhodnú čestnosť. Čo s tým?“

Mysľou mi prebehlo tisíc sarkastických poznámok, ale všetky som si nechal pre seba. Teraz rozhodne nebol správny čas pustiť si hubu na špacír.

Naklonil hlavu. „Chlapci, máte nejaké skúsenosti s tvrdou prácou?“

„Áno, pane. Vyrastal som na stavbe lodí,“ odpovedal Masters.

„Áno, pane,“ opakoval Josh.

„Áno, pane,“ zakončil som. Ak rátate hodiny, ktoré som strávil na Defenderovi, omotávaním hokejky alebo skladaním nábytku z Ikey na internátnej izbe, tak hej, mal som skúsenosti.

„Skvelé. Svoj priestupok si odpracujete.“

Kapitola 5

PAISLEY

15. Dokázať niečo zmysluplné bez otcovej pomoci.

„Pekný deň,“ zašepkala som pani za pultom, ktorej som podala kúsok papiera s heslom od Wi-Fi.

Vytiahla som z kabelky mobil. Will sa zatiaľ neozval. Nemohla som sa dočkať, až ho večer uvidím – ďalšia výhoda vlastného bývania. Telefón som nechala na pulte a pozbierala som toľko kníh, koľko som uniesla. „Idem ich založiť,“ povedala som Alici. Mávla na mňa s malým úsmevom, ktorý zvýraznil vrásky na jej zošúverenej pleti. Mala určite cez osemdesiat, ale knižnice by sa nevzdala. Bol to jej domov a ja som ju úplne chápala. Bolo tu ticho. Bolo to tu také pokojné, že som mohla premýšľať.

„Práve nám volali, vraj pošlú pár chlapov, aby ti vypratali zadnú izbu, nech sa dostaneme k tým dverám. Prídu to omrknúť a dajú nám odhad.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohľadom k oblohe.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.